

Nr. 8.
An. VII.
1883.

Gherla
15/72
Aprilie

AMICULU FAMILIARU

Apare in 1/13 si 15/27 a luni. — Pretiulu pre unu anu e 4 fl., $\frac{1}{2}$ anu 2 fl.
pentru Romani'a pre anu 10 franci — lei noi.

DOMNULU TUDORU.

— Novela istorica originala. —
[Premiata cu 100 franci.]

BCU Cluj / Central University Library Cluj (Fine.)

Povoiu de plóia cadeá pâna a nu prinde diorile a se ivi. Ostirea româna stá gat'a a naváli in dusmanii, ce se odichniáu dupa orgiele petrecute.

Tudoru împartise ordine capitaneloru, si la o suflare de cornu pornira cu-unu strigatu de bucuria. Mergeáu voinicii, cu vechiulu cântecu ostasiescu :

Tudoru, Tudoru domnulu mare
La Cernetiu cuibulu 'si are
Salta tiér'a mea!

La Cernetiu cuibulu 'si are
Si din cuibu acum elu sare,
Se scóta din a lui tiéra
Liftele ce-o ingenunchiara,
Salta tiér'a mea!

Erá cântulu lui Stefanu *)... cântecu de maringe strabuna, auditu din leagânu pâna la patulu mortiei.

Tricolorulu, fâlfaiá Tudoru in fruntea bravoru erá cá unu erou, ce straluce de glori'a momentului ce are se despagubésca poporulu de suferintiale unui veacu.

Elu pasieá inaintea loru strigându: inainte voinici! e pentru patria!

Atunci inse li-se ivi prin plói'a resboita unu munte fara nume, — unu munte latitu preste drumulu ce urmáu.

*) Cânteculu lui Stefanu celu mare. — Vedi „Domniti'a Rucsanda.“ — de B. Petriceicu-Hajdeu.

E armat'a lui Ipsilanti, suntu grecii — eschiamarâ aretându intr'acolo.

Suntu grecii — repetâ o umbra deavolicea vérita lângá Tudoru. Trebuie a face recunóscere, si apoi a asceptá, cá-ci locul e prea potrivit.

Inainte! strigara pandurii, încátu duraiá dupa ei. Inainte! pâna va mai fi unu sufletu romanu, cá-ci este pentru prapadírea caláiloru neamului nostru!.....

Dar' in acésta manifestatiune nobila, vicién'a ursita luá cartea in carea erá scrisa sórtea poporului — si întórsé o pagina nóua.

O pagina cu litere de focu — subtrasa de o linia négra si intunecata.....

Tudoru facú unu semnu severu, ce curmâ sgomotulu entusiasticu. Adjutantelui seu Arbore incrediú locul seu, apoi in midiloculu locotenentiloru Macedonschi si Hagi-Prodanu plecâ in fuga, respingându ori-ce alta acompaniare.

'Lu mai vediurâ odata cându 'si întórsé faci'a, erá cá si unu remasu-bunu sioptitu de o presémtire funesta. — Apoi incepura tunete si fulgere desradecinându copaci betrani, si bravii sei 'lu pierdura din vedere.

Cátu de desastruósa a fostu pentru elu acea indepartare nepregândita — a aflatu numai atunci, cându in locul muntelui si a inchipuerei ne'ntemeiate, voiendu a re'nturná la ostasii sei, fú re-

tiénutu de cei doi ofiçieri, ér' o spuza de greci inarmati se aruncara cu furia asupr'a lui.

'Si cunoscu indata positi'a desperata — curs'a in care 'lu traserà. Incepù dara a se luptá cu cea din urma potere. Despicasè pre vre câti-vá, si mirosulu sangelui 'lu facusè tare cá unu leu.

Erá acoperitu de rane Olteanulu, dar' nu le sêmti pâna-ce se ivi o fiintia rosieteca si svêrlicata, esita cá din fundulu iadului. Erá Jordache dujmanulu seu de mórte — repitoriulu icónei sale scumpe, oh! rapitoriulu Paunei!

Hah! — strigá Tudoru aprinsu de poft'a resbunarei — cumplitule, vini se me omori de a dóua-óra? Câne ce te sinchisesti a rîde chinurile mele, vinò se-mi adapu spad'a in câtrânitulu teu sange!..

Si cu acést'a se siupí cu o asiá lovitura puternica, încátu 'lu despica fârà mila de susu pâna josu.

Dar' totu atunci unu toporu de gâde taiá Romanului braçiuulu dreptu — din dosu nisce ciomege grele î-i sdrobira craniulu capului, éra o taiatura de cósá trase brazde afunde in pulpele eroului.

Elu cadiù... cadiù greu pe ascutísiulu unei petre ce 'i strabatù prin crieri. Cadiù cu cunosciint'a netulburata, fiindu-i ultimulu suspinu: — „Tiéra! — Pauna! pentru voi moriu!!!“

* * *

Pandurii lui acceptara multe ceasuri inde-siertu, dar' inbitulu loru conducatoriu nu mai re-ntórsè.

Atunci incepura a banuî pre acei doi tovarasi a caroru vorba sedusè pre boeriu, a nu mai luá cu sine pe vré-unulu dín ei.

Tristi si incrunatati plecara în urm'a lui Tudoru, avêndu de tiénta totu acelu munte ce nu éra alt'a cá o evaporare a pamentului ce piere cu câtu se apropia cinev'a mai multa.

Dar' ce desnadejde î-i apucá, cându nici semnu de omu nu aflara pe acolo? — Si cum se infiorara cându zarira intr'o vale afunda, nisce trupuri intiepenite??

Arbore redicá pe unulu, redicá pe altulu — si pe cine vediù ruptu de vestminte, cu braçie ciuntite, sgruncinatu si schilavitu, — dar' totusi impunatoriu de temere si respectu?

Erá elu — Domnulu Tudoru, fiulu si conducatoriulu poporului ce redicasè drapelulu libertatii, Olteanulu Tudoru Vladimirescu, gróz'a fana-riótîloru! Nu avusè noroculu a murí în inversiu-narea luptei, ci vendutu lui Ipsilanti de Prodanu si Macedonschi*) intoemai cá Christosu.

*) Acesti doi ofiçieri a ostirei straine erau pusi si dupa marturi'a altoru istorici de catra eteristi pentru a tradá si prinde pe Tudoru. — C. D. Aricescu.

Pandurii privira la Domnulu loru ucisu, cu dureri sapate adêncu. 'Lu desbracara de camesi'a mortii. 'lu ascernura pe iarba verde ocolindu-lu tristi si cu armele plecate. Tacerea neclintita se intrerupsè de ofturi, si de uruitulu unei trasuri ce venia de catra Golesci. Cându oprí, din ea se coborí unu preotu, éra betranulu Nicodimu, si cu elu o fiintia cá visulu, mândra cá flórea primaveri.

Erá óre unu spiritu din ce'a lume.... umbra de gele.... umbr'a soçiei pierdute a lui Tudoru? Adeveratu Paun'a éra si nu o vedenia amagitóre?

Unu strigatu sfasietoriu cutremurá aerulu, unu lesinu si o isbucnire de cea mai cumplita durere, î-i esplicá intemplantu — ér' dorulu celu frântu strînsè corpulu iubitulu a lui Tudoru la sinulu ei. Oh! éra nemarginita desperarea ei, cá grozav'a durere ce sbiciuia sufletulu ei

Dupa atâtea primejdii, din care o scapasè Ddieu cá prin minune — aflá pe Tudoru alu ei sdruncinatu, far' a mai poté rosti o vorba, oh! numai o vorba, unu suspinu si éra o vorba.....

Prea multa éra durerea. Paun'a sêmti ca vié-ti'a fara elu éra o vecinica osênda; cup'a fericirei se umplusè cu veninu. Voiá dara a o stórce pâna la celu din urma picuru.....

Sarutá înca odata faci'a multu-iubita — o sarutá cu dragostea focósa, lacremandu pe ea. Ea a fostu iubirea, falosi'a si amintirea dulce a bunului ce a posiedintu. Atunci o iluminá unu gându: — nu o acceptá óre sufletulu lui?

Ea nu voiá cá mórtea jaluza se-i desparta — nu pamentulu pentru a carui dreptu luptasè; — repede ca sagét'a invérti unu cutitu implântându-lu in latreua stênga — la inima, unde este mai bine. Ea picá cá o flóre, se stînsè ca o stéua, sioptindu numele lui Tudoru....

Toti ingenunchiara — toti rostira, patrunki de cele intemplate, o rugatiune pentru odich'a acestoru dóne suflete credintiose

Atunci remase numai preotulu a carui mâni tremuráu, cá lacrimile in gén'a s'a tiepósa. Remasè cu o copila, ce in alte impregiurari faceá pe arbore nebulu de bucuria, — dar' acum î-i strînsè numai mânila si plecá cu ostea, cá-ci se facusè juramentu: a resbuná pe conducatoriulu si martirulu libertatii — Tudoru Vladimirescu.

Dadura preste greci, tocmai cându se prega-tiáu a trece in ascunsu pasulu Turnulu-rosiu. Atacându-i in dosu î-i aduserá in o strîmtóre unde î-i batù isbând'a Romaniloru fara mila.

Flácâii falosi — tineretie pierdute, jaciáu aruncate un'a preste alt'a. Mii de strigate nadu-site, vestiá cea din urma resufare — celu din urma suspinu de chinu. Braçie sdrobite, corpuri

despicate că de tresnetu, eráu respitate de tunurile ce le rapíra, si pe care le întórserà acum Romanii inversiunati asupr'a lor.

Versare de sange a cursu grozavu. Grecii, impinsi din locu in locu de Romanii ce aveáu in fruntea veduvita pe Arbore, eráu — nimiciti de spaima.

Inainte! striga vulturulu tineru, in câtu resunáu muntii. Inainte! si se aruncáu Romanii cá pui de lei taiându in dujmani, cá in iarba. Pâna la Dragosieni gonira armat'a greciloru, cându se ivíra turcii cu crudelitatile lor.

Inainte! — strigara de nou, apucându a as-terne câmpulu cu óse, iar' apele a le rosí cu sânge omenescu. — Erá cumplitu acestu macelu de turbare; oh! e crancenu Romanulu cându 'si resbuna!

Batalionulu sacru perí cu totul, arnãutii si poterasii se potopíra; iara eteri'a intréga ingenunchiã, fiindu resboiulu terminatu cu total'a ei nimicire. — Din 10000 ce numerasè ostirea greciloru, abia potù scapá la Cozi'a 2.000 cu siefi cu totu. Patru dile petrecura in cea mai mare frica, in a cincea se audíra clopotele — preoti in ornatu basericescu cântáu „Te deum“.... cà-ci prinçiulu dícea a fí primitu scire, cà Austri'a 'si bagasè armat'a pe la Caineni, dechiarându resboiu turciloru.

Se felicitáu de acestu ajutoriu — ce in fiintia nu erá alta, cá o comedia amagitóre pentru cei de rëndu, — cà-ci preste nópte fugí prinçiulu Ipsilanti impreuna cu oficiéri frantasi. Elu scapá dintr'o strémtóre pentru a intra in misce pareti umedi, ce i-se deschiserà numai dupa-ce muri.*)

Remasiti'a inse lasata intempleriei, o tulí contra Caineni, unde desperati de sabi'a turciloru**) ce i vená in cele mai adênci ascunsuri — navilirã de-a forfot'a in ap'a Lotrului. Puçini scapara asi mantuí viéti'a in pamentu strainu, cadavrele celoru mai multi plutiáu in linisce pe suprafaci'a riului. — Departe pe tiermulu stêngu lângã o rachita pletósa se oprí corpulu desuffletitu a unei femei de rara frumsetia, — dar' si de o rara si cruda trufia.

Manile ce tiênura frãulu unei tieri, peptulu ce nutrisè unu vulcanu de patima; femei'a ce sacrificasè totu pentru amorulu lui Ipsilanti — fũ parasita.... uitata, nici chiar' pamêntulu nu-i dá odichna. Pentru tóte pecatele este o resplãtire!!

Multi afirma, ca revolutiunea s'a pierdutu cu batali'a dela Dragasieni. Mai ca s'ar poté díce acést'a, ca-ci singurulu barbatu — singurulu beli-

*) Ipsilanti murí batutu de Ddieu in inchisóraa din Muncaciu.

**) Se díce cà insísi Macedonschi si Prodanu furè acolo omoríti sí aruncati in apa.

duce ce intielegeá positi'a si erá harnicu a se pune in ofensiva deschisa spre a eluptá o gloria, erá numai Tudoru celu tradatu.*)

— Tudoru Vladimirescu, ce se odichniã sub gli'a patriei, la sinulu amorulu.

Dar' cu intregile ei organisatiuni si scaderi, urzitoriulu ei va vietuú in veci la romanii adevirati, — cà-ci conceptiunea de a redicá drape-lulu libertatii, energi'a cu care a faptuitu acéstã tendintia — avù dóue rezultate: — „mantuirea Romaniloru de jugulu fanariotu, si inaintarea libertatii politice.“

A fostu o dulce reinviere a timpuriloru strabune, a timpuriloru de gloria.....

Spiritulu libertatii invinsè anevointiele, ér' curagiulu inflacara sufletele la o nóua viétiã.....

Dupa-ce trecù lun'a lui Iuliu, reintórsera pandurii la ale loru, incepându era plugari'a. Reintórsè si Arbore aproape de Tergovisce la preotulu Nicodimu, ce remasè cu jun'a copila. Si totu acolo dupa o scurta vreme binecuvanta reverendulu be-tranu cununi'a lui Arbore si a scumpei sale, pe care o scapasè dela rudele caminariulu Sav'a, precum scapasè pe boerés'a din man'a hotiasca a greciloru.

Sufletele loru jurara la mormentulu inverditu ce se bolteá de-asupr'a eroului Tudoru si a soçiei sale fidela — ei jurara vecinica iubire, si-a nu uitá din rugatiunile loru pre acei'a ce le dadura asta invetiatura sântã.

Intr'ace'a se zariã o umbra ratacindu in fiecare nópte pre acele miazã marvóre de bravura romanului. Díceau ciobanii cà e umbr'a celui tradatu, ce cere o resbunare deplina.

Caminariulu Sav'a mai erá dintre cei nepedepsi, cà-ci si betrãnuulu Corbianu cu crieru nebunu luasè lumea in capu, perindu pentru vecii veciloru. Tradatoriu ascunsu, pricin'a multoru intemplari, ce de nu se schimbáu asia, istori'a aveá se noteze pagine mai celebre. Elu traia in luesu si desfrãu, cinstitu si onoratu, cà-ci sciù esí din tóte ticalosiile curatu si nepatatu.

O unica pricina 'lu mai nepastuia, anume ca nici elu nici boieriulu Panaiotache numai dadù de fetic'a si mirés'a pre care o tramisera la pocaire. — Erá putredu de bogatu, si ce bine i-i cadeá o nevêsta tinera, care se-i indulcésca traiulu, cà-ci aveá ceasuri cumplete — vedeá in ori-ce parte duchuri schilavite, si in capetulu vedeniiloru grozave, chipulu amenintiatoriu a unui barbatu.

Pasi'a Silistriei Chehoia — Beiu erá in Bucuresci pentru a pedepsi pre zavergü*), ce se mai

*) Citatu in articolulu „Mórtea lui Tudoru Vladimirescu“ — de C. D. Aricescu din documentulu scrisu de unu adjutantu a eroului. Publ. in Foi'a pentru minte: anima si literatura Nr. 18 an. 1859. —

**) Asia se numiaú partizanii lui Ipsilanti.

gasiáu. Locniá in dreptulu podului Fortuna — paralelu cu Dimbovit'a, in casele Belului. Acolo fù poftitu Sav'a de însusi pasi'a pentru a-i dá, cum diceá cu man'a s'a resplat'a ce i-a trimisu sultanulu, pentru serviciále facute.

Ingâmfatu de nou'a cinste ce-lu acceptá incalecá caminariulu armasariulu seu chiar' asiá de sprintenu, cá odinióra cându murí vod'a sí negrulu arnautu întórsè dela Constantinopolea.

Cu o mândra triumfare a suitu scar'a, si a intratu in sal'a, unde o icóna admirabila 'lu pironí pe locu.

Unu june atletu tiéneá braçiuulu unei femei, impodobita de farmeci. O recunoscú in o búcuria fericita, cà-ci erá mirés'a lui — pretina a tradarei lui Tudoru. — Dar' cându sarí spre a o luá dela voinicosulu braçiu a lui Arbore, o descarcatura de pusca 'lu trantí josu, si indata i-s'a taiatu capulu de catra trunchiu. *)

Dupace si-a luatú si acestu intrigantu resplat'a meritata, bocetulu tânguiosu a umbrei lui Tudoru a incetatu, — éra Pórt'a in sfêrsítu convinsa de loialitatea tieriei, dadú unu Hatti-Sierifu imperialu ce glasuiá: „Vediendu noi nemultiemi-rea greciloru, si drépt'a credintia a romaniloru, restituímu dreptulu de-asi alege tier'a Domnu, din neamulu si pamentulu seu....**)

Linisce deplina intrasè in tóte tiénuturile — spiritele agitate se alinara si tulniculu resuná prin vai si codru, cântece de doru si nadejde de pace si veselia.

La ceriu ajunsè rug'a romanului!

.... „Rug'a din inimi devotate.... Si celu atotu-poternicu trimisè libertate Poporului din jugu!“

Banulu Gregoriu Ghica fù intaritu de Domnu. Cu pompa stralucita 'lu întâmpinara boerii si tieranii in capital'a Romaniei — diorile unei vietí noi incepù a trasaltá inimile ce cu dulce reamintire puneáu cununa de stejaru pe mormentulu martirului nationalu.... pe mormentulu eliberatoriului erou.... pe mormentulu Domnului Tudoru.

EMILIA LUNGU.

Unu nenorocitu.

O, durere! amicia
Mi-ai juratu nefincetatu
Din momentu 'n care ceriulu
De vietia m'a legatu;

Si-amicia 'mi juri tu mie
Pana 'n ultimulu moméntu....
Ce se facu? Unitu cu tine
Me voiú duce in mormentu.

C. Morariu.

*) Colonelulu Joanu Voinicescu.

***) Revolutiunea lui Tudoru avú dreptu resultatu cá tierile române capatará dreptulu de a-si alege domnu indigenu. — Din albumulu armatei române. Bucuresci 1873.

PRIM'A VIOREA.

— Schitia. —

Cum asceptu de cu doru primavér'a, si ce placere dulce me cuprinde, gândindu la ea!... Cátu de frumosu resare sórele si câtu de dulci 'mi paru radiale lui!... O! câtu voru fi asceptatu primavér'a cá mene, câtu voru fi asceptatu radiale dulci a sórelui primaveratecu si in loculu lorú voru fi dobânditu unu mormentu negru! si radiale sórelui voru fi versatu rîuri lungi de lumina pre tiérin'a unei grópe triste si singurateca!...

Mormentu!... ce cuventu infioratoriu! Cene scio, déca sórtea nu mi l'a reservatu, si mie inainte de a culege prim'a viorea.

Cene scie póte prim'a viorea a primaverei o se resara pre mormentulu meu! — Si o, Domnedieule! fá cá prim'a viorea se se hranésca din suculu mormentulu meu... déca Ea nu vá fi a mea. Si mai fá o Dómue, cá man'a ce o vá culege se fia a Ei.... a cui a Ei?... Acést'a e o taina!

O ventule! de ce mai bati? O patimi de ce mai sbicuitu sufletulu meu!? — Sórele se aréta. Nu te sfiesci tu copilu resfatiatu — ventule a mai siuerá? si voi patimi nu ve rusinati de mormentulu ce me ascépta a me mai torturá.

„Nu — respunde ventulu — „Nu“ respundu patimile! Dar stái orcane, vine primavér'a, frundie nu suntu inca pre arbori, cà-ci le-ai ruptu si risipitu pre celea de tómma, ce folosu ai dara?

Dar' incetati patimi! sufletulu meu e coplesitu de năcasuri, vietí'a mea e o dorere... voi nu aveti nici unu folosu, cà-ci a-ti rapitu vietí'a si dulcétí'a, si nu ve-a mai remasu nemicu. — Nemicu, oh! câtu de trista sí lugubru 'mi suna acestu cuventu in urechi. Nemicu si cu tóte acestea, oh! câtu ar' fi de bine cá eu se fiu nemicu

Dómue ce durere scéata celu ce iubesce!... si eu, eu iubescu.

Ati vediutu voi pre Silv'i'a cea cu ochi farmecatori, mari si tainici si cu busa subtíri si dulci? Ati vediut'o?... Nu credu, cà-ci de a-ti fi vediut'o mi-a-ti crede

Zapad'a inca nu s'a dusu de totu, inca nu e primavéra. Dómue! si ce fericitu asiú fi de asiú gasí o viorea. O viorea... o ce colóre mândra are vioric'a... are colorea ochiloru Ei.

Ce fericire ar' fi pentru mine se-i potu oferi prim'a viorea a primaverei! — Pare cá o vedu cum mi-ar' suride si eu i-asiú oferí vioric'a si Ea... Ea mi-ar' dá o privire dulce. E prea puçinu, o credu; inse pentru mine e prea multu... Privirea e ogliud'a animei. O privire dulce si senina aréta o anima iubitoare si acést'a o dorescu eu....

Éta o paserica! — De unde vfi tu mica fiétiá nu ti-e frigu? Nu uresci tu ventulu rece si vijitoru? Nu doresci verdétia in locu de nea?... Tu ciripesci sermana pasere. Eu presémtiu cá si tu suferi. Óre se poti tu suferi? — De ce nu? Nu mai aibi chran'a necesaria seu ce 'ti lipsesce?! De ce stai tu trista pre creang'a uscata si rupta de ventulu iernei?... Ah! intielegu! Tu ti-ai pierdutu soçiulu... Te plângu fiétiá nefericita te plangu — si de voiú patí si eu cá tene plânge-me-i si tu?

Dar' ce am dísu? de voiú patí cá tene. Dar' óre ce amu pecatuítu eu? — Dar' tu inca nu-ai pecatuítu nemicu!... O! amara e sórtea fiétiiloru in lume!....

Ea are ochi in colorea vioreleloru, si multu me temu de ochii ei!...

Se dice că ochii in colorea viorelei suntu constanti. — Se credu eu? Nu sciu ce se facu!.....

* * *

Asia vorbia amoresatulu poetu. O fetitia cu ochi rapitori cu zimbetu dulce-insielatoriu cu faci'a că trandafirulu si cu perulu negru că pên'a corbului, l'a rapitu de pre pamentu.

Ea se chiamá Silvi'a. Abia esise din pensionu. O flóre abia imbobocita, curata că sórele si mândra că crinulu.

Numele lui erá Aureliu si erá frumosu intré frumosi. — Statura de mediúlocu, peru negru, ochi mari, adênci si tainici, si o faci'a roș-alba. Statur'a lui dove-diá pre omulu deplinitu....

Avea inse nefericirea de-a fi poetu. Adeca, a sêmtf dorerile inmiita de cum le sêmtu alti moritori.

Adese 'lu audiái recitându cu amaratiune cuven-tele marelui poetu si prosaistu Const. Negruzzi:

„De n'asiu fi sêmtftu, póte asiu fi si eu in lume
„Asemenea cu altii ce au alu ei favoru,
„Ce orbi de fumulu slavei 'si cumpera unu nume,
„Vêndiêndu-si conscienti'a si Domnedieulu loru.

„Eu nu am fostu că densii, de-acea 'n suferintia
„Petrecu lipsitu de tóte placerile lumesci.

O lacrima urmá totu-dea-un'a acestoru versuri cari atátu de bene se uniáu cu sêmtiementele tenerului poetu.

Elu iubiá pre Silvi'a cu unu amoru profundu. Acêst'a o spunea vântulu, noriloru, paseriloru... dar' mangaierea lipsiá pretutindenea. O singura alinare, unu singuru refugiu erá acea limba a angeriloru, care a incântatu si incânta, atâtea animi inca, erá „poes'ia.“

Dar' cum a intêlnitu elu pre Silvi'a? pre acea fi-entia dulce care desceptâ in sufletulu lui atâtea ilusiuni de fericire si atâtea deceptiuni amare!...

Cum? intrebati-lu pre elu, si neci elu nu o scie. — Elu crede că a vediut'o totu-dea-un'a si adese 'lu audi sioptindu: — Am traitu inca cu tene Silvio! alés'a animei miele in o alta lume, 'mi aducu bene amente. Tu erái totu asia de frumósa si eu te iubiámu totu atátu de multu.

Tu vei fi a mea că-ci Ddieu o voiesce!“.....

A sositu in fine primavér'a o primavéra cu raiu si cu flori că tóte primaverile. Si cea de-ântâia viorea a fostu rupta de mân'a lui Aureliu.

Si unde a aflatu tenerulu poetu prim'a viorea? Óre se vi-o spunu? da! ve voiu spune dar' taina se remâna: — Pre unu mormentu.

O! cătu a cautatu elu alta viorea, cătu a umblatu elu siesuri si câmpii. Dar' zadarnicu, că-ci prim'a viorea a crescutu pre unu mormentu.

Oh! dar' ce nepriceputu sum eu 'si dîse in sine poetulu — neafându alta flóre. Dar' óre fiendu prim'a viorea oferita Ei de pre unu mormentu nu iasêrna că amorulu mieu nu apune decátu odata cu descinderea acestei mâni de tierina in sênulu pamentului.

Sermanulu poetu! — Cum si-o scia elu esplicá indata. — Fericitu celu ce speréza in bene!.....

Au batutu 11 óre din nópte lasându unu sunetu intinsu si lugubru preste opidulu F. — O luna plina aruncá radie dulci preste coperisiale caseloru é' pre sub stresfni siuerá unu ventu linu si caldu. —

Pre strada trecea o umbra — erá Aureliu.

Dómne! cătu de fericitu si totusi cătu de ingri-giatu pareá elu!

In o mâna tiêneá strinsu o flóre — erá prim'a viorea a primaverei.

Apoi a ajunsu la o casa, aci a statu in locu si se pareá că voiesce se se liniscésca. Unu momentu inca si a trecutu in gradin'a acelei cascioare. Aci 'si redicá faci'a lui dulce, senina catra bolt'a cerésca si suspinându de doru si jale incepù unu cântecu sub feréstra, linu si dulce.

Dómne cătu de frumosu cântá elu. Ce accente de durere si de bucurie — de fericire si desperare, cari contopite dau unu ce atátu de sublimu, de lun'a cea balaie pareá că se opresce si 'lu asculta.

Dar' de-odata cânteculu tace că prin farmecu că-ci o tenera fetitia, dulcea lui Silvia apare la feréstra.

Ea erá frumósa că o vedenia! — — Printre genele ei negre se furisiáu dóue lacrimi fierbinti — simbolulu fericirei ceresci, é' perulu ei negru fâlfaiá in vântulu caldu alu noptei.

Tu esci Aureliu? — s'a auditu unu versu sonor, angerescu.....

— Eu sum, da eu te asceptu dulce Silvio! mur-murá poetulu in estasu de fericire.

Unu momentu inca si ei suntu imbraçisiati. Unu momentu inca si ei vorbescu limb'a amorului, limb'a dō-rerei si a fericirei.

Oh! si cătu eráu de fericiti. Ea a sarutatu de mii de ori flóre, apoi a atêrnat'o pre sinulu seu.

O fericita flóre! dicea tenerulu poetu in estasu, tu vei mori in unu raiu atátu de dulce! O! ce n'asiu dá se potu mori si eu acolo!

Si de-ar' fi se moriu indata
Silvio angerulu mieu,
Nu m'asiu plânge; ci fericé
Asiu mori pre sinulu teu!

O! multu se iubiáu ei. A o spune acêst'a este in-posibilu. Amorul loru erá cerescu si limba omenésca nu-lu póte defini, nici descrie.

— Silvio! a dîsu apoi poetulu sarutandu vioreau'a de pe sinulu ei, — voi-vei tu se fii a mea? Voi-vei tu se impartu dulce că mene viét'ia si anim'a t'a? Se suferimú ambii, se plângemu amendoi, se ridemu amendoi si.... se murimú amendoi!?...

Elu a tacutu apoi.... Silvi'a inca taceá.... Res-pundeáu inse mai expresivu lacrimile ce curgeáu pre faci'a s'a roș-alba si se stracuráu pre man'a tenerului poetu.

O! ce respunsu dulce erá acêl'a!...

Dar' de-odata ambii inmarmurira. Veghiatorii de nópte audíra sióptele loru.... ei eráu aprópe. Unu sarutu dulce că nectarulu si Silvi'a fugi in casa. Serman'a viorea picá dela sinulu ei pre pamentu. O mâna tare sêmtf Aureliu că i strînge braçiulu, apoi pre lînga tóte justificarile sale, fù dusu la politie.

Numai tardiu 'si veni in ori Aureliu. Si Dómne! ce realitate infiorátore. Erá in arestu sub pretestulu că a voitutu se fure.

Se fure elu — onestulu, virtuosulu poetu. O, nu... Singurulu lui pecatu erá că iubiá pre Silvi'a, si Ddieu iérta celoru ce iubescu. Elu nu a mersu se fure, elu a mersu se iubésca pre dulcea lui Silvia si a iubi nu o pecatu.

Pentru-ce asia de trista Silvio? i dicea dulcea ei mama in diu'a urmatóre. De ce inóta ochii tei in la-crimi scumpa copila? Spune-mi, nu tainu!

Tu ce alta-data erai atatu de vesela, ce dorere consuma sufletulu teu? Ce suferintia s'a incuibatu in fraged'a ta anima? Spune dulce copila, nu tainui mamei tale!..

Silvi'a inse suspiná, ochii ei se tulburáu de lacrimi amare. — Ea taceá — — Faci'a ei se scaldá in lacrimi, cum mandr'a aurora se scaldá in roua. Silvi'a erá prada celoru mai crude suferintie. Ea a vediutu si sciutu cum a dusu pre dulcele ei la politie si sciá cá acusarea lui erá: furtulu.

Serman'a Silvia câte cugete i trecura prin mente: Dar' déca Aureliu cá se 'si pastreze onorea si caracterulu nepatatu vá spune caus'a venirei sale in gradina straina... O dar' ce gândescu eu?... reflectá apoi ér' Ea — Aureliu e cu multu mai nobilu decâtu sê 'si apere onórea pre o cale ce ar' aduce desonóre altui'a. Nu, elu e prea nobilu.

Si astufeliu meditându biat'a Silvia plangea de doru si jale.

De-odata mic'a ei mâna se redicá spre sinulu ei cá crinulu si se pipati. — O palóre a urmatu apoi pre faci'a ei. Mic'a viórica nu erá nicairi.

Oh! éta ultim'a mea mângaiere inca am pierdut'o! a suspinatu Ea ascundiendu-si faci'a in mâni.

— — — — —
— — — — —
Aureliu fù dusu inaintea judecatoriului, care 'lu intrebà cu o vóce severa:

— Ce căutáiu in gradin'a dlui medicu S. dupa 11 óre din nópte?

Aureliu n'a datu nece unu respunsu. — Suntu momente in cari tacerea e tare de lipsa.

— Cercási ocaziune de a furá?! intrebà judecatoriulu neprimindu nici unu respunsu la prim'a intrebare.

— Nu Dle, nu voiámu se furu, respunsè Aureliu, dar' ve rogu finiti odata cu mene cá-ci me grabescu se mi audu sentintra.

— Pedéps'a o vrei?... e bine: doue septemani arestu cá-ci ai cercatu ocaziunea de a furá.

— Ba nici o di si chiaru neci o óra! strigá mediculu S. care intrá togmai atunci in sala.

— Si ce e caus'a, replicá judecatorulu surprinsu?

— Eri dupa amiadi, respunsè Dlu S., am rogatu pre Domni'a lui pentru o convenire la 9 óre sér'a in gradin'a mea din caus'a unoru afaceri. A si venitu si am petrecutu pâna la 10 óre ambii, dar' atunci fiendu chematu in graba la unu pacientu si nefinindu-ne convorbirea, l'amu rogatu se me ascepte, promitiéndu-i cá me voiu re'ntórce la momentu.

Sórtea inse a voitu altu-feliu. Morbosulu avea lipsa de ingrigiri speciali si eu am intardiatu pré multu, Éta dar' caus'a pentru care fiendu observatu de ómenii legei — cari atátu de bene 'si sciú face detori'a — a fostu adusu aci. Atát'a credu cá e destulu.

Apoi intorcându-se catra Aureliu si salutându pre judecatoriu, care le cerù iertare, a dísu: Se mergemu dle Aureliu.

— O! cátu ve sum detoriu dle pentru servitiulu ce mi-ati facutu, a dísu Aureliu pre cale.

— Nu mie ci „primei viorele“ ai de-a mul-tiemí. Acést'a ti-o vá spune Silvi'a acasa — continuá mediculu S. vediéndu curiositatea lui Aureliu, — cá-ci Domniat'a vei avé bunatate a veni puçinu la noi. — Astufeliu mersera ambii in cea mai mare tacere pâna a-casa. Acti intimpinara mam'a Silviei si Silvi'a iubit'a lui.

Oh! cu câta sfiála pasiá elu. Dar' Silvi'a surideá si elu pareá a insufletí. — Se vedeau inca urmele lacri-

meloru pre obrazii cei frumosi ai scumpei lui, ér la sê-nulu ei atêrná frumós'a viorea. Si Silvi'a pareá mândra de acestu ornamentu. — — — — —

Dupa puçinu tempu a mersu ambii in gradina in care numai câteva óre mai inainte petreceáu in ascunsu, acum inse in drag'a voia.

— Spune-mi Silvio! cum chiar' tatalu teu m'a scosu din acést'a urita incurcatura si cum de s'au schimbatu asia de tare lucrurile? a dísu elu apoi privindu in dulcii ei ochi, spune-mi cá-ci eu nu intielegu nemicu.

— Prim'a viorea a fostu caus'a respunsè Silvi'a, apoi continuá cu fragedíme: — „Asculta Aureliu draga si afla cá Ddieu e cu noi! — Tu scii bene cá parentii miei nu voiáu cu neci unu pretiu cá eu se fiu cându-va a t'a. Tu eráu seracu eu avuta si acést'a erá de ajunsu. Noi fiendu-cá ne iubiámu fierbinte amu recursu la mediulóce neiertate, numai cá se ne potemu intêlni. Tu ai venitu de dóue óri la mine dar' a trei'a óra luatú fiendu dreptu furu de nópte ai fostu prinsu ér' eu am fugitu in casa, cu mórtea in anima, nesciendu ce se vá alege din tene.

Mam'a a esitu demanétia dupa datin'a ei in gradina, si ce se vedi?! a aflatu o viorea sub ferést'a mea. Tu scii bene cá in tóta gradin'a nóstra na a resaritu nece o flóre. Mam'a inca o sciá acést'a, deci 'ti poti inchipuí ce mare i fù surprinderea, cându a aflatu o viorea rupta, si inca unde? chiaru sub feréstr'a odaiei miele.

O! Aureliu, tu scí cátu me iubescu mam'a. Ea m'a vediutu trista a vediutu lacrimi in ochii miei, si m'a intrebatu cá de ce suferu. Inse eu i-am tainuitu dorereea mea. Atunci ea 'mi aretà vioreau'a ce o-amu primit'o dela tene, si am fostu scapatu-o dela sinu cu ocaziunea tristei nópte despartiri, si atunci, o! atunci Aureliu i-am spusu totulu. I-am spusu cá numai, dar' numai cu tene voiú poté fi fericita, cá-ci numai pre tene te iubescu. Si mam'a mea, dulceea mea mama a plânsu impreuna cu mene, cá-ci ea sciá ce cruda erá suferinti'a mea.

Mam'a a spusu tatalui meu tóta intemplanca si acést'a din cauza cá ne interesá positiunea critica in care te aflái.

Tatalu meu a facutu totulu ce i-a statú in potentia pentru eliberarea ta, si éta-ne acum dulce Aureliu! in placu'a positiune de a vorbí ambii liberi si neconturbati. Parentii nu mai suntú contr'a casatoriei nóstre, si noi vomu fi cei mai fericiti ómeni din lume.“

— O dulce floricea a primaverei! fi beneaventata, cá-ci tu ne-ai unitu! strigá Aureliu rapitu de fericire. O vorbesce Silvio; spune-mi inca odata istori'a ast'a, cá-ci e cea mai frumós'a din câte am audítu vre-odata!

O fericire dulce si sublima. Unii te cauta in averi altii in baluri altii in desfrânari — dar' toti gresiescu si suntú nebuni de o mie de ori nebuni. Lacasiulu teu e cerescu. Lacasiulu teu e intre dóue anemi ce palpita un'a pentru alt'a si intre dóua buse rumene ce se atingu in unu deliriu cerescu. O dulce fericire, fica cerésca, raru descendi pre pamentu! Si cu acestea in culmea fericirei fiendu Aureliu, lipí busale s'ale de-a Silviei si remase transportatu. — — — — —

Ce dulce e a fi fericitu asiá! Ce sublima fericire cându anima tresalta lângá anima, sênu lângá sênu si busa lângá busa!

Cátu a cântatu tenerulu poetu fericirea dar' asiá cum o gusta acum niei ódata nu o-a potutu cantá. Cátu

a suspinatu dragalasi'a Silvia dupa ea, inse visurile ei au fostu cu multu mai pre josu decâtu realitatea rapitóre.

— Fiti fericiti sunara atunci vocile tatalui si a mamei ce intrara in gradina!.. Voi ve iubiti in adeveru si sunteti demni unulu de altulu!...

Prim'a viorea a primaverei suridea pre sênulu fi-torei mirese, ér' fericitului Aureliu i ridea anim'a de fericire.....

Si noi ne-amu iubitu multu dîsera apoi parentii, versându câte o lacrima fierbinte, — apoi continuâ tatalu adresându-se catra soci'a sa: — Scii! scii draga! că primele viorele ale primaverei eráu ale tale!!.....

GEORGIU SIMU.

GLUM'A VENTULUI.

— Novela. —

[Fine.]

Atunci repunându-si mantéu'a Enricu trecù preste riuletii si mersè de-a-dreptulu la dlu Javelinu, care tog-mai plesuia ap'a, pentru de-a-o face se schinteiaze.

— Domnule, î-i dise elu cu vóce profunda, — domni'a-vóstra mi-ati intredîsu intrarea in cas'a domniei-vóstre; dar' aici, nu sum la domni'a-vóstra si de altcum, riscandu a vi causá neplacere, totu 'mi tienu de detorintia a vi dá unu suatu: precum se vede nu cunósceti acestu prundusiu, domnule, intorcetî-ve si vedeti că sunteti incungiurati de ap'a marei.

— Ah! Dumnedieule! strigá dómna Javelinu, care de asta-data numai rideá, suntemu pierduti; se ne mantuimu!

— Se ne mântuimu! repetá unchiulu Onoriu.

Bert'a, de-si fórté emótiunata, remasè totu cu sange rece.

Ce se tiene de domnulu Javelinu, dupa-ee a constatatu cu o rapede privíre si câtu permiteá intunecimea, adeverulu vorbeloru lui Enricu, dise:

— Ve multiemescu domnule, că ne-ati facutu atenti; aveti bunatate a ne aretá loculu celu mai potrivitu, cá se potemu trece preste apa.

— Sciti domni'a-vóstra innotá? întrebâ Enricu.

— Eu? ba; noi nu scimu innotá nici unulu.

— Oh! atunci e greu. Acésta apa care ne despartiesce de uscatu, forméza, unu curentu acarui rapediune cresce pe fie-care momentu, si spre a o trece, trebuie se fia omulu inotatoriu bunu séu se scie a se luptá in contr'a ei.

Enricu vorbiá fórté seriosu si dlu Javelinu aruncá in giuru de sine priviri neliniscite.

— E grozavu! dise unchiulu Onoriu.

— Dumnedieulu meu! Dumnedieulu meu! strigá domni'a Javelinu plangêndu.

— Domnule, dise atunci Bert'a, domni'a-yóstra sciti innotá si cunósceti prundusiuulu mai bine decâtu noi; ve rogu, ve conjuru, scapatî-mi parintii!

— Ba nu, dise acumu domnulu Javelinu, tu mai ântâiu drag'a mea.

Acum se începù între Javelinesci o cërta dintre cele mai infocate voiêndu fia-care, se se scape mai ântâiu celu-alaltu. In fine dlu Javelinu prindiêndu man'a lui Enricu o strinsè dicându:

— Eu sum capulu familiei domnule, eu voiescu, se-mi scapi mai ântâiu fiic'a, déca ati binevoîi.

Bert'a cedá rogamintei parintiloru sei. Enricu luandu-o in braçia intrâ in apa.

Valcéu'a erá lata, dar' curentulu ei nu erá de locu asié de inspaimentatoriu, precum 'lu depinsè Enricu, si dupa-ce si-a alesu bine loculu de a trece, ap'a nu-i ajungea numai pâna la genunchi. Dinsulu trecù diumetatea distantiei fericitu de a duce si stringe catra sênu-si pe ace'a, pre care o iubiá. Elu priviá neobservatu la ea, cându dens'a î-i dîse:

— I-i veti scapá pe toti, asié dara domnule?

— Fiti sigura, domnisióra, parintii domniei-vóstre nu voru fi espusi la nici unu periclu; — n'aveti incredere in mine?

— Oh! da, dîsè dins'a fórté incetu; — indoi-tî-ve dóra?

— Si... redá-mi-veti epistóla?

— Da, — déca pretindeti; dar' eu m'am fostu dedatu cu ide'a că at' scrisu-o pentru mine, si eu tie-neámu multu la ea.

— Pastrati-o dara, domnisióra, dîsè Enricu depunêndu pe Bert'a pe arina.

Si prindiêndu man'a adorabilei fetitie, o duse la busale s'ale.

— Grabiti, î-i dîse dins'a profundu emótiunata, de abié asceptu, se-mi vediu parintii aici.

Enricu trecù numai decâtu valcéu'a si rónđalu veni la dómna Javelinu.

Bine-câ transportarea dómnei Javelinu, a carei rotundîme crediu că avui onóre a o laudá, nu oferíá lui Enricu nici pe departe acelu interesu cá scaparea fiicei ei, totusi î-i pareá fórté bine ca póte avé cu mam'a Bertei o întretienere particularie si impregiurarea, cá portá in bratiale sale acésta greutate respectabila, favorisá dupa dorintia acestu „intre-patru-ochi.“

Sositu chiaru la mediuloculu valcelei si intr'unu locu la care se aventurase cu vói'a cá se-i ajunga ap'a pâna la brâu, dinsulu începù vorb'a căm astufeliu:

— Dómna, tiênetî-ve bine si ve incopciati de mine, că amu ajunsu la loculu celu mai periculosu, apoi... am se vi vorbescu.

— Inaintati dara, Domnule! 'Mi veti vorbi mai tardîu; sêmtiu că ap'a 'mi uda picioarele.

— Pardonu dómna, dar' eu am se ve întrebu cev'a, ce nu suferé intardiare; éca in dóue cuvente: — „Eu iubescu pe domnisiór'a Bert'a si credu, că nici ei nu-i sum indiferentu; am deci onóre a-i cere man'a.“

— Pentru Dumnedieu! Dar' nebunit'ati domnule? e lucru odiosu ce faceti domni'a-vóstra.

— Ve insielati, dómna; cugetatî-ve in pusetiunea mea si veti aflá, cá nimicu nu e mai naturalu, decâtu acést'a. Eu am onóre a fi in acestu momentu mântuitoriuulu dómniei-vóstre si solicitézu ace'a de-a deveni ginerele dómniei-vóstre.

— Dar' dle, omulu nu póte decide asupr'a unui lucru cá acést'a in mediuloculu pericluului. Trebuie celu-puçinu se me sfatuiescu cu soçiuulu meu.

— Dómna, eu respundu despre consêmtemêntulu dlui Javelinu si alu domnisiórei Bert'a, — potu contá la alu dómniei-vóstre: — da séu ba?

— Eh! ce sciu eu. Cererea dómniei-vóstre e atâtu de strania si atâtu de puçinu la locu in câtu intru adeveru.....

— Dómna, ap'a cresce cu repediune; 'mi sêmtiu pitíó:ele slabîndu si totusiu de asiu scf că aici 'mi voiu pierde viét'i'a, nu mergu nici unu pasiu mai departe pâna-ce nu 'mi veti dá celu-puçinu sperantia.

— Bine dara, sperati câtu veti voîi dar' pentru tatalu celu cerescu, ducetî-me la uscatu; mai aveti de a scapá iaca dóue persóne, domnule.

— Asié dara, díse Enricu indreptându-se spre prundusiu, am promisinea domniei-vóstre?

— Totu ce vóiti, domnule, dar' sfêrsiti odata si grabiti la ceialalti.

— Ve multiemescu dómna, séu mai bine sócra; sboru intru ajutoriulu loru.

Domnulu Javelinu pre câtu de tare in resolutiunile sale pre atátu si de generosu, voiá cu totu pretiulu cá unchiulu Onoriu se scape inaintea lui. Acest'a se urcă dara pre spatele lui Enricu, care observá numai decátu, cá invetiatiulu tremurá cá vérg'a — i erá tare frica.

— Nu ve temeti Domnule Onorie, í-i díse densulu cu unu tonu liniucioriu; numai dela domni'a-vóstra depinde, cá se ajungeti intregu si sanatosu de ce'a lature. N'aveti decátu ami implení o cerere.

— Ce feliu de cerere?

— Oh! de totu simpla: a mi promite, cá veti infuintiá dupa potentia cá se câscigu mân'a nepotei domniei-vóstre.

— Eu! se promitu asié ceva? se me oblegu la unu lucru atátu de ponderosu? — nici-odata!

— Atunci, ve lasu dara. Scapatí cum veti sci.

Si, ciupindu-se dintr'odata, Enricu se facú cá si cum ar' vré se lase pre unchiulu Onoriu cá se alunece depre spatele lui. — Ap'a rece ajunsé la pitiórele seci ale invetiatiului; — la acestu contactu diusulu concepú *certitudinea physica*, cá Enricu vorbesce seriosu, si se svêrcolí cá desperatu.

— Pentru mil'a lui Dumnedieu, domnule, nu vóiti dóra mórtea unui bietu betranu?

— Potu dara contá la concursulu domniei-vóstre?

— Da... da... respunsé unchiulu Onoriu inlemitu de frica.

Unu minutu mai tardíu dinsulu erá pe uscatu.

Suntu toti in siguratate? întrebá dlu Javelinu vedíendu pe Enricu cá revine la insul'a, pe care o copleziá ap'a marei.

— Da, domnule, toti.

— Se mergemu dara — eu sum gat'a.

Dicúndu acestea, dlu Javelinu, care 'si sufulsece deja pantalonii, erá gata a sarí pe spatele tenerului architectu, — dar' acest'a 'lu ferí, si inlocu de a se acomodá dorintiei lui, se asiediá pe arina.

E bine! dar' ce faceti domni'a-vóstra? díse dlu Javelinu cu o surprindere mestecata cu nelinisce.

— Aseptu cá ap'a, care totu cresce, se viná a pune capetu unei esistiutíe, care mi-e spre greutate, domnule, pentru-cá domni'a-vóstra i-ati sdrobotu cele mai legitime sperantíe.

— Socotiti, domnule, cá eu sum tata de familia, si cá poténdu-me scapá, déca nu o veti face, veti avé de a dá séma inaintea lui Dumnedieu.

— Ve-amu scapatu soçi'a si pe fratele domniei-vóstre; nu ve-impedecu nici pre domni'a-vóstra de a ve scapá insíve, dar' eu voiú se moru, pentru-cá mi-ati refusatú man'a domnióerei Berta; eu remanu aci! Ce se tiéne de domni'a-vóstra, domnule, grabiti; apucati in sténg'a, mergeti in direptiunea de catra média-nópte, in contr'a curentului, apoi Dumnedieu ve póрте grigi'a. Grabiti, numai este tempu, intr'o minuta va fi pré tardíu.

— Dar' acést'a este o gluma grosava, domnule, séu o resbunare fára de indurare, nedémna de o anima nobila.

— Eu nu mi-am resbunatu in viétia asupr'a nimenui, domnule, ér' ce se tiéne de glumitu, momentulu

nu e acomodatu nici pentru mine nici pentru domni'a-vóstra. Ah! de-asíu prevedé unu venitoriu mai suridietoriu, o radia de sperantia, — de m'ati asiguré prin unu cuventu incuragiatoriu, anim'a mea, pre care o-ati omoritu, si-ar' recascigá placerea de a traf; asiú face totu, pentru de a ve scapá cu pre mine d'impreuna.

De abia se pronunsiara aceste cuvinte, cându éca vine unu valu cu multu mai mare decátu tóte colelalte si acopere de totu insul'a pre care se afláu ei doi.

Enricu se redicasé fara voia, ér' dlu Javelinu ale carui picióre eráu scaldate in ap'a rece, í-i sarí de-odata in spate dicúndu:

— Déca vóiti asié si nu e încátráu, fia, inainte dara.

Bine-cá pericolulu nu erá inca iminentu, dar' cátev'a minute mai tardíu erá intru adeveru greu de a trece; Enricu depuse dara cu satisfactiune indofita pre dlu Javelinu între ai sei.

Bert'a scapata de nelinisce si de totu fericita, sarí in grumazii tatane-seu si-lu imbraçisiá cu efusiune, pâna-ce dómn'a Javelinu, ridíéndu, si unchiulu Onoriu stergéndu-si ochilarii esprimáu profund'a lorú multiemita mántuitoriului vietiei densiloru.

Dlu Javelinu 'si strínse pe lungu fic'a catra sinulu seu, apoi prindiéndu-i man'a si stringéndu-o a lui Enricu díse:

— Domnule! mâne se ne revedemu, — usi'a nu ve va fi inchisa nici-candu.

[ANDRÉ NICKEL]

GAVRILU TRIFU.

Pecatulu neiertatu.

Nana Lena! precum vedu eu,
Totu mai slaba te sémtesci —
Si lumea cea de pecate
Adi mâne o parasesci!

Nici descântece nici leacuri,
Nu-ti mai folosescu nimicu:
Tóte-su indesiertu acum'a;
Cá-ci mórtea tí-e logodnicu.

La patulu teu de-agonia:
Sta sociulu teu intristatu,
Pre carele in viétia,
Cu multe P'ai superatu.

Astadi pecatele tale
Tí-le iértá cáu asiá;
Inse nici decum pecatulu
De-a te re'nsanatosiá! . . .

J. J. ARDELEANU.

ABONAMENTU NOU

se deschide la diuariulu nostru, începéndu dela numerulu urmatoriu pâna la finea anului cu

3 fl. v. a.

Sfêrsíndu-se in acestu numeru novelele ce eráu in cursu, in numerulu urmatoriu, — care va aparé inca inainte de SS. Pasci — vomu incepe publicarea mai multoru articli noi — interesanti si amuzanti, — între acesti'a *studii de limba si literatura romana de Dr. G.R. SILASI, romane de V. R. BUTICESCU unu romanu originalu scrisu anume pentru diuariulu nostru, poesii s. a.* — Rogamu direptu ace'a pre abonanti nostrii se laticéca diuariulu nostru in cerculu cunosciatoru d-sale, cá asiá se potemu edá acestu diuariu in numeri mai voluminosi si in tóta septeman'a. — Noii abonanti inca voru primí de totu gratis tóte portretele apromise cá premiu, cari tóte se voru distribuí pâna la 1 Augustu a. c. — Mai avemu câteva a esemplare complete dela inceputulu anului si asié primim' si abonaminte dela 1 Ianuariu pâna la ultim'a Decembre a. c. cu 4 fl. v. a.

Proprietariu, Redactoru respundietoriu si Editoru: **Niculae Fekete Negrutiu.**

Imprimari'a „Aurora“ p. A. Todoranu in Gherla.